

Legenda

Fülöp Janka Mária

“Ködös, koszos idén a Karácsony napja.”
dörmögi a cseléd, karján a kosara,
így megy a városban, lassan haladva,
megáll, körbenéz, a pompa majd' vakítja.

“De nekünk, minekünk, szegény embereknek,
ez is csak hétköznapi, nem örömnép.
Mert munka van egyre, s így az úri család
a fényben, varázsban egy hibát sem talál.

De nekem, jaj nekem, én szegény fejemnek,
szomorúság, nyomor ma is osztályrészem.
S sírás-rívás otthon, mert kis gyermekemnek
nem kalácsot, még kenyeret sem igen vihetek.

A nagyságos úr meg rajtam nem könyörül,
egy is keservesen él meg e kis bérből,
nemhogy kettő! S jaj, az a kicsi száj!
Csak száraz kenyeret, jóformán mást se lát.”

Így keserg, így búsul a szegény ősz asszony:
“Édes jó Istenem, mily nagy az én bajom!”
Sóhajára azonban nem jöhet felelet,
mert azt is elnyelik a nagy, fehér fellegek.

“Jó Uram, kérlek, segíts meg engemet,
küldj nekem egy jelet, a legcsekélyebbet,
mutasd meg énnekem, hogy még el nem hagytál,
ha mégis, legyen társam eztán az enyhítő halál!”

A búban, félszben egyre-egyre mélyebbre
süllyedt a szegény, megfáradt lelke.
S hazaérve aztán nő a riadalma:
a kis szobában sehol sincsen kicsi fia.

Nosza, fut hát ide, rohan a szomszédba:
“Talán oda kószált” “Szomszédasszony biza,
Itt bárhol keresheti, nincsen itt a fia.”
Az utcára eztán fut az asszony sírva.

Keresi, keresi, majd örült féltében,
bejárt minden utcát hosszában-széltében,
de a kicsi gyermek, az ő szeretett fia,
eltűnt, mintha nem is volna semmi nyoma.

A szegény asszony minden reményt veszítve
úgy zokogott, szinte kétrét hajlott teste.
Maga mögött hagyta a város határát,
hátha a pusztában megleli a fiát.

Fényes a léleknek ezen napnak éje
mikor a Király a Földre megérkeze.
Világító Lét az, a sötét ellene
Lámpásként áll az mindennek felette.

De a pusztá sötét, s nem fénylik a lélek,
kit az elcsüggedés keze megérintett.
Nem világít semmi, hangtalan az éj,
mégis a távolban felgyullad egy kis fény.

Mint a haldoklónak lelke kebelébe
még egyszer utóra viasszáll, mielőtt vége
úgy járta át az asszonyt ereje:
talán éppen ott jön, ott van a gyermeke!

Fut a kis pont után, de az incselkedve
távolodott tőle, épp a város fele.
Rohan, mint a szélvész, hátha utoléri!
Követi a lángot. Hogy mért? Nem is érti.

Visszaér a jeges, hófödte utcákra
kisfiának nevét egyre kiabálva.
A fény is erősödik, befordul egy sarkon
Nem hisz a szemének: a fiúcska van ott.

Odarepül hozzá, öleli, csókolja
mindeközben pedig megered a szava:
"Hol voltál, te zsvány? Merre tévelyegtél?
S rám ilyen nagy vészt hogyan engedhettél?"

“Te gyermek, te hitvány! Szólj, beszélj anyádnak
Merre voltál? S mi ez az új ruha nálad?
S a kenyér meg a pénz is hogy került kezédbe?
Édes jó Istenem, én nem tolvajt neveltem!”

“Nem loptam anyám, az Isten látja lelkem,
Ajándékba kaptam én mind az összeset.
Otthonról pedig azért mentem el,
Hogy az utcán koldulva egy kis pénzt keressek.

Aközben történt ez a csoda dolog
amint a padkán ülve fagyoskodok.
Odalép hozzám hirtelen egy úr,
rám néz részvéttel, s a zsebébe nyúl.

Kihúzott onnan egy zacskó csörgő pénzt,
kenyeret, s látta, orcám a fagytól kék.
Levette mindjárt hosszú köpenyét
s egy darabját hasítva vállamra tévé.

S anyám, az az ember.. vagy talán nem is az?
Mert eldönteni nem lehet, igaz ami igaz.
Mert fény vette körül, szikrázott mindene
mintha glória dicsében fürdött volna feje.”

“Képzeldsz gyermekem, netán lázad is van!
Gyere hamar, menjünk, ne keresd már magad!”
Szólt, mert a fiú meredten állt, s bámult,
mert kitűnt egy alak a hó forgatagából.

“ De anyám, nézd, ott megy az az ember
ki nekem pénzt adott, s ruhát és kenyeret!”
“Hol van, gyermek? A sarkon befordult már!
Uccu neki! Kövessük a lába nyomát!”

Mehetsz ugyan most már, minden hiába
Mert a frissen hullott hónak nincsen hibája.
Se egy jelzés, nincsen lábnyom ottan
Hol a fényes alak boltja az imént lekoppant.